

Hồi 13

Cái Án Đan Khâu Sinh

N

ộng Chân Tử giả vờ vui vẻ:

- May mà trong các tân khách có mặt đệ nhất thần y Diệp Ẩn Tiêu và đệ nhất kiểm khách Kim Trục Lưu. Xin mời nhị vị đến giúp chúng ta tra cứu nguyên nhân cái chết của sư bá chúng tôi!

Diệp Ẩn Tiêu và Kim Trục Lưu được mời đích danh vội vàng tiến tới bên tử thi Ngọc Hư Tử xem xét. Diệp Ẩn Tiêu nói trước:

- Không phải chết vì trúng độc. Kỳ kinh bát mạch bị chấn động bởi chưởng pháp mà chết, không thuộc về y khoa. Xin mời Kim đại hiệp cho ý kiến.

Ý đã rõ ràng, nguyên nhân cái chết Ngọc Hư Tử là bị loại võ công cực cao thâm đã thương, không thuộc phạm vi chẩn đoán của y học.

Kim Trục Lưu xem xét rất cẩn thận rồi chậm rãi nói với Động Chân Tử:

- Xin chưởng môn đừng thương tâm thái quá, cứ theo ta thấy Ngọc Hư trưởng lão của quý phái đúng là bị người ám toán mà chết.

Động Chân Tử vốn cũng đã đoán được một phần, nay nghe chính miệng Kim Trục Lưu nói ra cũng giả vờ kinh sợ:

- Người nào nữ ám toán sư bá của ta, Kim đại hiệp có nhận ra y dùng pháp môn gì không?

Kim Trục Lưu đáp:

- Đây là một loại chưởng lực cực kỳ độc hại, tựa hồ là của Quan ngoại Trường Bạch Sơn phái, chấn thương kỳ quan bát mạch gọi là công phu Thất Sát Chưởng.

Lời Kim Trục Lưu vừa dứt, toàn thể hội trường chấn động, nhưng cũng chứng minh được hung thủ không phải là người thuộc Không Động phái, cả Động Minh Tử và Đan Khâu Sinh đều khỏi bị hiềm nghi.

Tuy vậy Động Minh Tử kinh hoàng thâm vì khả năng võ học uyên thâm của Kim Trục Lưu, chỉ cần nhìn sơ vết thương đã nói được nguyên nhân cái chết, nhưng lão vẫn trấn an: “Bất quá y chỉ biết được là do Thất Sát Chưởng, thiết tưởng không thể hoài nghi ta có quan hệ với hung thủ”, lão giả vờ bi thiết rom rớm lệ:

- Thế này là hung thủ quá ngông cuồng, dám giữa đại hội bản phái ám toán sư bá trưởng lão, từ khi khai phái, Không Động chưa hề bị cái nhục thế này. Nhục này không rửa, thù này không báo, thề không làm người!

Động Chân Tử lấy địa vị chưởng môn hiện tại nói:

- Thù này đương nhiên phải báo. Bất quá trong nhất thời không dễ tra cứu ra hung thủ. Đại hội hôm nay theo ý ta cứ tiến hành tiếp tục.

Đan Khâu Sinh cố áp chế bi thương, nhớ lại tình hình lúc Ngọc Hư Tử mới bước vào hội trường, bèn nói:

- Đại hội vẫn tiếp tục nhưng việc tra cứu hung thủ cũng không thể trì hoãn. Theo ta thấy, kẻ đáng nghi nhất là tên gọi là “quét dọn” trong Thanh Hư quán lúc nãy!

Kim Trục Lưu gật đầu:

- Ta cũng đã thấy võ công trác tuyệt của tên này ngay từ đầu nhưng không ngờ nội công của y lại thâm hậu đến thế, do đó không kịp cảnh giác Ngọc Hư Tử lão tiên bối!

Động Minh Tử không thể không đồng ý với lời Đan Khâu Sinh, liền nói:

- Được, bảo Đại Thạch đi tìm hung thủ lại đây!

Đan Khâu Sinh:

- Xin chưởng môn cho phép đệ tử giúp sức việc này một tay.

Động Minh Tử lạnh lùng:

- Trưởng lão tuy có che chở cho người nhưng hiện nay người chưa phải là người Không Động phái, chuyện báo thù của bản môn không cần người tham dự!

Động Chân Tử:

- Đúng vậy, Đan Khâu Sinh, cái án của người chưa kết thúc, người không được đi đâu. Đại Thạch sư điệt, hãy chọn mười tên đệ tử cao cường nhất cùng người phụ trách truy tìm hung thủ. Đi mau đi!

Kim Trục Lưu dư biết dù có mười tên cao thủ nhất Không Động phái vẫn không đáng là đối thủ của kẻ đánh Thất Sát Chưởng, nhưng vì là vị trí tân khách nên không tiện can dự.

Ngọc Hư Tử bị người ám toán đến chết ngay tức khắc khiến các anh hùng có mặt huyền não bàn tán kinh nghi bất định, nên biết Ngọc Hư Tử tuy niên kỷ đã cao nhưng nội công tinh thuần ai cũng dự biết. Ai là người có đủ bản lĩnh cực cao đã thương lão mà lão không biết, việc này khiến thiên hạ đệ nhất kiếm khách Kim Trục Lưu cũng phải kinh sợ. Đúng, hiện nay người bị nghi ngờ nhiều nhất là tên gọi là “quét dọn Thanh Hư quán”, nhưng tên ấy là ai?

Trong hội trường chỉ có hai người biết hung thủ là ai. Kim Trục Lưu chỉ nhận ra vết thương là do Thất Sát Chưởng nhưng không thể nào nhận ra được hung thủ chính là thống lĩnh Ngự lâm quân Hải Lan Sát.

Mạnh Hoa cũng rất trù trừ, không biết có nên xuất đầu lộ diện nói rõ tên hung thủ hay không, bỗng bên tai chàng có tiếng nói:

- Thời cơ chưa đến, đừng có đá thảo kinh xà!

Tiếng nói ấy là của Trương Khoái Hoạt. Họ Trương dùng Truyền Âm Nhập Mật, biến tiếng nói thành một luồng âm thanh đâm thẳng vào tai chàng, dù cho có người đứng kế cận cũng không thể nghe được.

Chàng chợt tỉnh ngộ: “Đúng, ta tuy biết hung thủ là Hải Lan Sát, nhưng trước khi bắt được hắn ta muốn phá bỏ âm mưu của bọn hắn ta phải có chứng cứ, nếu không sẽ bị Động Minh Tử phản kiện”.

Trương Khoái Hoạt thân ảnh quả như con rồng, chàng vừa nghe tiếng vội quay đầu lại đã không thấy hình bóng đâu nữa!

“Trương thúc thúc đã dặn ta như vậy chắc đã có kế hoạch gì đây?” Chàng có hơi yên tâm nhưng có điểm chàng vẫn chưa hiểu nổi: “Khi Ngọc Hư Tử vừa bị ám toán, trước khi chết có một thời gian ngắn, khó có thể nói trưởng lão không biết mình bị ám toán, vì cứ như võ công của trưởng lão thì không thể không biết. Nếu đã biết, tại sao trước khi chết, trưởng lão vì sao không nói ra mau điều mình biết?”

Mạnh Hoa đoán không sai, người ám toán Ngọc Hư Tử chính là Hải Lan Sát.

Nguyên Hải Lan Sát đã luyện Thất Sát Chưởng đến chỗ huyền vi uyên ảo, chưởng lực của hắn đạt tới độ âm nhu cực độc, người mới bị trúng chưởng của hắn không hề có cảm giác nó lợi hại nhưng hậu quả nghiêm trọng đột nhiên phát tác sau đó. Không phải Ngọc Hư Tử không biết nhưng vì lão tự thị thái quá nên tưởng mình có bị một chút nội thương không có gì đáng nói, lão định cứ nói điều quan trọng ra trước rồi sau đó tra cứu tên “quét dọn” kia

là ai cũng còn kịp. Ai ngờ chính lúc lão định nói câu cốt tử Thất Sát Chuông đột nhiên phát tác!

Sau một lúc hỗn loạn, bọn đệ tử Không Động đem thi thể Ngọc Hư Tử quàn trong Thanh Hư quán. Đại Thạch đạo nhân cũng đã trở về hồi báo rằng không tìm thấy tên “quét dọn” và xin chuẩn bị lên trên núi tiếp tục tìm kiếm.

Động Chân Tử nói vài lời thương tiếc bi phần rồi tuyên bố đại hội tiếp tục tiến hành.

Trong hội trường đã bắt đầu trở lại yên tĩnh, bỗng một thanh âm cổ quái lại cất lên:

- Động Minh Tử, ngươi vẫn cho rằng toàn thể Không Động phái đều ủng hộ ngươi ư? Tử thi Ngọc Hư Tử tiền bối chưa lạnh, lời nói của tiền bối ai cũng đều nghe, tiền bối là trưởng lão của bản phái chứ có phải là ngoại nhân đâu?

Ngọc Hư Tử chết rồi, Động Chân Tử và Động Minh Tử cứ tưởng chuyện đề cử Đan Khâu Sinh cũng lui luôn vào quá khứ, không ngờ lại có người khơi dậy khiến chúng hết sức lo lắng. Riêng Động Chân Tử tâm trạng lại thay đổi đột ngột, lão hoàn toàn không muốn Đan Khâu Sinh được kế vị chuông môn nhưng vẫn chưa phải hoàn toàn muốn nhường ngôi vị cho Động Minh Tử vì Động Minh Tử chính là người thúc ép, lão phải bắt đắ dĩ nhường ngôi mà thôi. Lão nghĩ bụng: “Cơ hội này thật khó gặp, ta có thể lợi dụng khiến y mất mặt không dám nhận ngôi vị chuông môn nữa, đồng thời chứng minh y không có uy tín bằng ta”. Liền làm ra vẻ mặt công chính, chậm rãi nói:

- Sư đệ, ngươi có ý gì không?

Động Minh Tử vẻ thương tiếc trưởng lão bản môn không nói lên lời, im lặng một hồi, ấp úng:

- Chúng ta nên tôn trọng ý kiến Ngọc Hư Tử trưởng lão, bất quá... bất quá... lão nhân tuổi... tuổi đã quá ư già cả...

Lão định nói: “nên quá hàm hồ” nhưng chưa dám nói hết.

Kim Trúc Lưu xen vào:

- Ta là người ngoài đương nhiên không tiện can dự chuyện phế lập của quý phái, ta xin lấy tư cách một người bàng quan đề nghị vì khi Ngọc Hư Tử lâm tử, thần trí rất sáng suốt!

Động Minh Tử:

- Kim đại hiệp chưa biết Ngọc Hư sư bá của chúng ta rất yêu tên đồ tôn ấy. Ta không dám nói trưởng lão là hồ đồ, nhưng một người già thường có lòng yêu riêng mù quáng là

chuyện thường. Đại hội hôm nay của bản môn phái, việc quan trọng là thanh lý môn hộ và người đáng bị thanh lý chính là tên phản đồ Đan Khâu Sinh!

Trưởng lão Võ Đang phái Lôi Chân Tử là người tính tình cương trực cất tiếng như chuông ngân:

- Thanh lý môn hộ là chuyện của bản môn chư vị. Cứ theo quy củ võ lâm, vụ án này còn có nhiều chỗ khả nghi, người bị án không chịu tự biện bạch, người ngoài cũng có thể nói vài lời công đạo được chứ. Nếu không thế chư vị mời chúng ta đến đây làm chi?

Động Minh Tử cười mỉm:

- Đợi khi bắt đầu xét cái án Đan Khâu Sinh, chúng ta đương nhiên sẽ mời lão nhân gia cho ý kiến!

Ý nói hiện nay bản môn đang tuyển chọn bản phái chương môn nên chưa cần tới ý kiến của người ngoài.

Lôi Chân Tử hừ một tiếng:

- Ta xem ra hai việc này có liên hệ khăng khít với nhau?

Về mặt Động Chân Tử ra vẻ công chính hỏi:

- Kim đại hiệp có ý kiến gì không? Xin mời cho biết!

Kim Trục Lưu nói:

- Ta không dám, nhưng chư vị đã hỏi, ta xin có ý kiến, xin quý chương môn suy nghĩ xem có nên thực hành hay không?

Động Chân Tử:

- Xin Kim đại hiệp cứ nói.

Kim Trục Lưu chậm rãi:

- Theo ta thấy thứ tự đại hội dễ bị đảo ngược!

Động Chân Tử:

- Thứ tự nào bị đảo ngược?

Kim Trục Lưu:

- Đại hội đồng môn quý phái nguyên là định tuyển chọn chương môn, sau đó mới thanh lý môn hộ, phải chăng?

Động Chân Tử:

- Đúng vậy.

Kim Trục Lưu:

- Theo ý của ta nên đảo lộn hai chuyện ấy lại thì tốt hơn.

Ý này trước đây cũng là của Ngọc Hư Tử, nay được Kim Trục Lưu lặp lại, địa vị là hiện tại chương môn không thể chối từ vì hợp lý hợp tình, lão đành đáp:

- Như vậy cũng được. Động Minh sư đệ nghĩ sao?

Động Minh Tử không biết sao hơn, đành ứng thanh:

- Sư huynh đã nói được, tiểu đệ đâu dám có ý khác?

Trong bụng nghĩ thầm: "Thanh lý môn hộ trước cũng tốt vì Đan Khâu Sinh không thể thoát tội được. Đợi y bị khẳng định là phản đồ ta đâu còn sợ y tranh đoạt chương môn vị của ta nữa?"

Nghị trình đảo lộn thứ tự xem ra tưởng là việc nhỏ, sự thực rất ư quan trọng.

Lúc ấy Động Chân Tử nhân danh chương môn nhân tuyên bố thanh lý môn hộ:

- Hiện tại ta hãy tra xét cái án Đan Khâu Sinh, nói thí dụ nếu y vô tội, y có thể trở về bản môn làm một trong những người ứng cử chức chương môn. Còn nếu tội danh đã định, y phải tiếp tục nhận sự nghiêm phạt. Đan Khâu Sinh, người có dị nghị gì không?

Đan Khâu Sinh đáp:

- Ngôi vị chương môn nhân ta quyết không dám tranh, chỉ mong cái án này được xử công bình là đủ rồi!

Động Chân Tử:

- Ta thân là chương môn, tự nhiên không thể phụ lòng đồng môn giao thác, công trình xử lý, quyết không thiên vị, nói như vậy là người không dị nghị gì chứ?

Đan Khâu Sinh đáp "Vâng" một tiếng. Động Chân Tử tiếp:

- Tốt! Động Minh sư đệ, hãy đảm nhiệm việc công bố tội trạng của Đan Khâu Sinh!

Động Minh Tử ra vẻ ưỡn ỏi đứng lên, thở một hơi dài rồi mới từ từ nói:

- Nói đến cái án này thực là đáng thẹn cho Không Động phái. Nhưng sự đã như thế, ta không thể giấu việc xấu xa của nhà mình. Ta nói ra cái án này, xin chư vị đồng môn lấy công

bình quyết đoán, cũng xin các vị võ lâm danh vọng có mặt tại đây đem công tâm phán đoán xem chúng ta có miễn cưỡng ghép tội đại nghịch bất đạo cho Đan Khâu Sinh hay không?

Mười tám năm trước, đệ tử bản phái là Hà Lạc đến Mễ Chi đón dâu là con gái Quan Trung đại hiệp Mâu Nhất Hạnh. Đường xa diệu vợi, Hà Lạc mới rủ Đan Khâu Sinh cùng đi với mình cho có bạn. Không ngờ Đan Khâu Sinh thấy sắc đẹp động tà tâm, mưu hại bạn đồng môn. Chuồng môn tiền nhiệm là Động Diệu chân nhân tức giận đuổi y ra khỏi môn phái, nhưng y vẫn chưa biết hối cải, sau đó thường coi đệ tử bản môn như cừu thù, đã từng giết chết bản môn trưởng bối...

Động Minh Tử thuật lại các tội lỗi của Đan Khâu Sinh, đưa ra các chứng cứ rất rõ ràng. Các thứ gọi là chứng cứ này Mạnh Hoa đã từng biết qua bức thư Động Chân Tử gửi Đường Kinh Thiên nên không lấy làm lạ.

Nghe xong vụ án Đan Khâu Sinh, khắp anh hùng võ lâm có mặt đều kinh hãi, nhiều người không tin nổi Đan Khâu Sinh lại có thể có hành vi đê tiện đến thế nhưng cũng có nhiều người cho rằng chứng cứ đã xác thực.

Khi mọi người còn đang xì xào bàn tán, Động Chân Tử hỏi:

- Đan Khâu Sinh, ngươi có muốn nói gì không?

Đan Khâu Sinh ngẩng cao đầu ngang nhiên đáp:

- Ta không có tội.

Động Chân Tử mỉm cười:

- Được, ngươi không nhận tội thì cứ phản biện đi!

Đan Khâu Sinh nói như chém đinh chặt sắt bốn chữ:

- Ta không phản biện!

Động Chân Tử lạnh lùng:

- Động Minh Tử nếu hoàn toàn vu khống cho ngươi, ngươi không chịu phản bác nghĩa là đương nhiên nhận tội!

Kim Trục Lưu xen vào:

- Ta nghe vụ án này có nhiều điểm khả nghi, không biết quý phái có dung cho ta là ngoại nhân được hỏi vài câu chăng?

Thanh lý môn hộ là một đại sự, nếu trong vụ án còn có điểm nghi ngờ, các võ lâm anh hùng được mời đến chủ trì công đạo có quyền tra vấn, một là hợp với quy củ võ lâm, hai là

Động Chân Tử không thể không tôn trọng địa vị Kim Trục Lưu trong giới võ lâm. Vì vậy dù trong lòng không thích thú gì cũng đành mỉm cười:

- Xin Kim đại hiệp cứ hỏi.

Kim Trục Lưu:

- Đan Khâu Sinh mưu hại đồng môn có ai mục kích tận mắt không?

Động Minh Tử:

- Có hai tên bộc nhân nhà họ Mâu mục kích tận mắt.

Kim Trục Lưu:

- Hai tên bộc nhân ấy đâu?

Động Minh Tử:

- Chúng đã chết rồi. Nhưng ta với sư huynh Động Huyền Tử đã gặp chúng trước khi chết và tận tai nghe rõ lời chúng kể lại. Khi còn sống, Động Huyền Tử sư huynh ta cũng sợ lời nói không có bằng cứ nên bắt chúng cung khai viết ra giấy giao cho sư huynh chương môn giữ trong hồ sơ án. Tờ cung khai ấy cũng có ở đây, Kim đại hiệp có cần xem không?

Kim Trục Lưu:

- Không cần. Ta cần nhân chứng là người thực.

Động Minh Tử:

- Rất tiếc sư huynh Động Huyền Tử của ta bốn năm trước cũng đã chết. Sư huynh chính bị Đan Khâu Sinh giết chết đó!

Kim Trục Lưu:

- Cứ theo ta biết, lệnh sư huynh Động Huyền Tử không phải chết dưới kiếm của Đan Khâu Sinh, việc này để sau hãy nói. Bây giờ trở lại việc đạo huynh đổ cho Đan Khâu Sinh mưu sát đồng môn, nhân chứng toàn bộ đã chết hết, có ai biết được cung khai ấy là thật hay giả? Không thể lấy đó làm bằng cứ được!

Rõ ràng trong ý có nghi ngờ Động Huyền Tử có thể giả tạo tờ cung khai.

Động Minh Tử:

- Được, cứ cho tờ cung khai này không đủ làm bằng nhưng việc Hà Lạc bị hại rõ ràng là có thật. Trên đường về cùng Hà Lạc có phải Đan Khâu Sinh đúng là người khả nghi nhất hay không?

Kim Trục Lưu khẽ gật đầu:

- Đúng, nhưng chỉ là khả nghi thôi thì có thể lấy khả nghi mà định tội được ư?

Động Chân Tử nhân danh chưởng môn nói:

- Không sai, chỉ căn cứ vào khả nghi không thể định tội. Nhưng có khả nghi mà không chịu phân biện làm sao cho hết khả nghi?

Bàn qua định lại, tối hậu cũng cần Đan Khâu Sinh chính miệng nói ra sự thực.

Đan Khâu Sinh nói:

- Sự thực của ta, sư tổ biết là ta vô tội.

Động Minh Tử cười nhạt:

- Đúng, Ngọc Hư Tử có nhận là người vô tội nhưng rất tiếc là lão nhân gia không đưa ra chứng cứ nào đủ để gỡ tội cho người cả.

Động Chân Tử nghiêm giọng:

- Đúng là lão nhân gia là một vị trưởng lão tài cao đức rộng, ý kiến của trưởng lão cho chúng ta tôn trọng, nhưng việc thanh lý môn hộ là trọng đại, chúng ta không thể chỉ dựa vào một lời nói vu vơ của trưởng lão mà có thể kết thúc vụ án. Do đó người phải chính mình phân biện.

Đan Khâu Sinh:

- Mười tám năm trước ta đã nói hết sự thực với cố sư phụ của ta và ta đã phát thệ trừ sư phụ ra ta không nói với bất cứ ai nữa cả, nhưng ta không tin trong bọn người không có người biết chân tướng.

Động Chân Tử hơi có ngượng không dám làm ngược hẳn lương tâm, giả vờ tỏ vẻ căm giận:

- Ta chưa vội định tội danh người, người lại trách cứ ngược lại chúng ta. Hừ, người nói vậy là có ý gì? Có phải người cho ta làm chưởng môn mà xử sự bất công, cố ý hãm hại người không?

Đan Khâu Sinh đối với chưởng môn cũng có chút ít tôn trọng, đồng thời cũng còn chút ít ảo tưởng nên hạ giọng đáp:

- Đệ tử không dám, nếu chưởng môn thực không biết chân tướng, đệ tử không còn gì để nói nữa.

Động Minh Tử:

- Ta không biết, ta chỉ biết chính sư phụ ngươi trực xuất ngươi ra khỏi môn phái.

Kim Trục Lưu xen vào:

- Xin cho ta hỏi thêm vài câu, ta phát hiện trong đoạn này có điểm đáng nghi. Nếu Đan Khâu Sinh thực sự phạm tội mưu hại đồng môn, sư phụ của y sao lại chỉ trực xuất y ra khỏi môn phái? Ngọc Hư tiền bối vừa mới nói một câu chắc chur vị đều nghe rõ: "Tiền bối nói rằng tiền nhiệm chưởng môn nói với tiền bối rằng muốn bảo toàn đại cục không thể không để ái đồ tạm thời chịu lia núi Không Động. Tuy chưởng môn cũ không nói rõ nguyên ủy nhưng cứ theo ngữ khí thì chắc chur vị cũng thấy hình như Đan Khâu Sinh bị oan uổng nên không chịu phân biện. Hoặc là trong sự vụ có chỗ khó nói chẳng?"

Lời của Kim Trục Lưu có vẻ hợp tình hợp lý, trong các anh hùng võ lâm không ít người kín đáo gạt đầu, thậm chí đến bọn đệ tử Không Động phái có nhiều người đâm ra bắt đầu nghi ngờ.

Động Minh Tử cảm giác có bất lợi, vội vàng nói:

- Ta không dám nói Động Diệu sư huynh thiên vị, nhưng Đan Khâu Sinh với sư huynh ta tiếng là thầy trò, tình không khác gì cha con, trong tình yêu dấu có thể có nhân nhượng.

Nói xong, lão quay đầu lại nói với Động Chân Tử:

- Tóm lại, tiểu đệ cho rằng ta không nên kết luận hàm hồ, chúng ta biết nói thế nào về hai cái chết của sư huynh Động Huyền Tử và sư điệt Hà Lạc?

Động Chân Tử lộ vẻ băn khoăn một lúc rồi nói:

- Đan Khâu Sinh, ta không biết ngươi có điều gì khó nói nhưng nhân danh thân phận chưởng môn nhân ta phải lấy công đạo ra xét xử. Nếu ngươi không tự phân biện, ta chỉ có thể quyết định tội danh cho ngươi!

Động Minh Tử cười nhạt:

- Có gì mà khó nói? Y đã biết chứng cứ xác thực nên không thể phân biện đó thôi!

Trong lúc Động Minh Tử cười lạnh lùng, Đan Khâu Sinh đột nhiên biến sắc mặt dương lông mày lên tựa hồ muốn nói gì đó nhưng chỉ trong một chớp mắt sắc mặt lại trầm hẳn xuống, cuối cùng vẫn không nói gì cả.

Kim Trục Lưu nói:

- Đan Khâu huynh, huynh có gì e dè mà không chịu nói ra sự thực giữa chúng anh hùng? Nếu muốn, huynh chỉ cần nói với ta hoặc trưởng lão Võ Đang hoặc nhị vị cao tăng Thiếu Lâm phái rồi chúng ta thừa lại với chưởng môn nhân Không Động cũng được!

Đề nghị của Kim Trục Lưu rất hợp tình hợp lý, không ngờ Đan Khâu Sinh vẫn lắc đầu thờ dãi:

- Ta từng thề trước mặt tiên sư, không nói cho một ai nghe sự thực, ta không thể bội thề!

Động Minh Tử thở phào nhẹ nhõm:

- Rõ ràng là lời chối tội!

Lão làm ta về đạo mạo an nhiên nhưng không giấu được nét vui mừng. Kim Trục Lưu nhìn thần sắc lão càng thêm nghi ngại, nhưng khổ vì không có cách gì thay Đan Khâu Sinh phân biện.

Động Chân Tử nói:

- Được, người đã không chịu phân biện, ta đành phải lấy công minh ra tuyên bố!

Trong lúc ấy, Mạnh Hoa lại càng gấp gáp, trong bụng nghĩ thầm: "Ta quyết không để tam sư phụ ta bị chúng hãm hại", chàng đang định xuất hiện bỗng nghe Trương Khoái Hoạt nói bên tai:

- Thiếu hiệp có thể ra được rồi, hãy nói đến âm mưu của Hải Lan Sát trước!

Lúc ấy Động Chân Tử đang sửa soạn tuyên phán, bỗng có tiếng kêu lớn:

- Hãy khoan!

Bên ngoài có bóng người phi thân vọt vào.

Người ấy là Ân Cừ Thế, nhị sư phụ của chàng.

Ân Cừ Thế vừa xuất hiện, Động Chân và Động Minh đã đoán biết ý định, nhưng Động Chân Tử thân phận là chưởng môn một môn phái, không thể không giữ lễ mạo, dẫn giọng hỏi:

- Ân đại hiệp có gì chỉ giáo?

Ân Cừ Thế chậm rãi đáp:

- Chỉ giáo thì không dám. Ta chỉ xin quý chưởng môn sau khi nghe một lời của ta rồi hãy tuyên phán tội danh Đan Khâu Sinh.

Động Chân Tử thấp thỏm hỏi:

- Không biết Ân đại hiệp có lời gì muốn nói?

Ân Cừ Thế to giọng nói:

- Ta đến làm chứng cho Đan Khâu Sinh. Đạo trưởng Động Minh của quý phái vừa vu cáo cho Đan Khâu Sinh trong đó có một việc oan uổng!

Động Chân Tử:

- Việc gì oan uổng?

Ân Cừ Thế đáp:

- Động Huyền Tử của quý phái là do ta giết chết, chur vị đổ hết tội lên đầu Đan Khâu Sinh, bắt ý chịu oan cho ta sao?

Chuyện Động Huyền Tử chết dưới kiếm của Ân Cừ Thế trong Không Động phái không phải là không có người biết, nhưng lần này do chính Ân Cừ Thế tự nhận không khỏi tạo nên một luồng xao động. Đại đệ tử của Động Huyền Tử là Đại Cốc đạo nhân bi phần quát lên:

- Té ra sư phụ của ta bị người giết chết, thù này không thể không báo!

Động Chân Tử rũ lông mày xuống, nói:

- Đại Cốc, người hãy đứng yên nghe ta hỏi Ân tiên sinh đã. Ân tiên sinh, xin hỏi vì sao tiên sinh giết sư đệ của ta?

Lão muốn giữ phong độ tông sư một môn phái, không dám che chở đồng môn nên giả vờ cứ theo quy củ võ lâm hỏi cho ra lẽ thị phi. Nhưng lời của lão rất khách khí, đối xung hô từ "đại hiệp" thành "tiên sinh".

Ân Cừ Thế ung dung đáp:

- Ngày ấy lệnh sư đệ cùng tên đại ma đầu Dương Kế Mạnh tìm đến Thạch Lâm, cứ thuyết thì Dương Kế Mạnh muốn đoạt lại Thạch Lâm nên mời lệnh sư đệ giúp sức, vừa lúc ta đang có mặt ở đó.

Động Chân Tử hỏi:

- Tệ sư đệ không nói rõ là để thanh lý môn hộ ư?

Ân Cừ Thế:

- Ta chỉ nghe ý nói muốn bắt Đan Khâu Sinh hồi sơn. Bốn chữ "thanh lý môn hộ" không hề nghe.

Bất trở về núi có thể là để thanh lý môn hộ, nhưng ý của hai từ này khác nhau. Nên biết thanh lý môn hộ là do đại hội lần này quyết định, bốn năm trước Động Huyền Tử không hề dùng bốn chữ đó.

Động Chân Tử nói tiếp:

- Động Huyền Tử là sư thúc của Đan Khâu Sinh, nếu tiên sinh đã biết ý muốn bắt Đan Khâu Sinh trở về núi sao tiên sinh lại can thiệp vào chuyện của bản phái?

Ân Cừ Thế thản nhiên:

- Ta chỉ biết Đan Khâu Sinh đã bị trục xuất khỏi môn phái, Động Huyền Tử đâu có thể xưng là sư thúc được nữa. Ta cũng không biết Đan Khâu Sinh phạm lỗi gì với quý phái, chỉ căn cứ vào tình hình lúc ấy mà xét thì Đan Khâu Sinh là người bạn tốt của ta, ta đâu thể để y bị tà phái yêu nhân áp bức?

Đại Cốc đạo nhân tức giận:

- Cái gì, ngươi dám nói sư phụ ta là tà phái yêu nhân?

Ân Cừ Thế:

- Ngươi nghe không rõ rồi, ta nói tà phái yêu nhân là nói Dương Kế Mạnh, sư phụ của ngươi chỉ là bằng hữu của tà phái yêu nhân mới đến, ngươi đã rõ chưa?

Tên tuổi ác nhân của Dương Kế Mạnh trong giới giang hồ ai cũng công nhận đáng gọi là "tà phái yêu nhân", Đại Cốc đạo nhân tuy bất mãn vì sư phụ cũng bị gộp vào nhưng cứng họng không biết nói sao.

Ân Cừ Thế nói tiếp:

- Đan Khâu Sinh vì tránh né tình cũ với sư môn, không dám động thủ cùng Động Huyền Tử nên giao đấu với Dương Kế Mạnh, ta đành phải thay y đối địch với lệnh sư đệ. Lần ấy ta và Đan Khâu Sinh cơ hồ bị trọng thương gần chết, Động Huyền Tử bất hạnh bị ta giết chết, nay ai muốn báo thù cho y, ta quyết không chối trách nhiệm, xin được thù tiếp. Nhưng ta xin hỏi ngược lại một câu, nếu ngày ấy ta bị người ta giết chết thì ai là người nhận ra sự thực?

Ân Cừ Thế ngang nhiên bàn luận, bác mọi lời lẽ Động Chân Tử. Địa vị chương môn như Động Chân Tử lấy làm ngượng nghịu. Nên biết Động Huyền Tử tìm bắt phản đồ về núi là điều dễ hiểu, nhưng lại liên kết với tên ác nhân tà độc Dương Kế Mạnh thì không thể biện minh được, huống gì Không Động phái lại mượn người ngoài trợ lực thanh lý môn hộ mà

người ngoài này lại là tên ma đầu bị mọi người khinh bỉ thì còn gì là danh dự Không Động phái?

Động Chân Tử sợ càng nói càng thêm xấu, bèn tìm lời lấp liếm:

- Sư đệ Động Huyền Tử bỏ mạng tại Thạch Lâm đương thời tệ phái không có ai ở đó nên lời của Ân tiên sinh vừa nói xin để tồn nghi. Bất quá dù Đan Khâu Sinh không phạm tội giết cụ sư thúc cũng chỉ giảm bớt được một tội thôi, không thể tin vào đó cho rằng toàn bộ đề án của Động Minh Tử đều là vu cáo bịa đặt được. Y đã không chịu phân biện, ta bắt buộc phải dùng biện pháp trừng phạt y.

Ân Cừ Thế lạnh lùng đáp:

- Đề cử một việc có thể khái quát tất cả các việc khác. Bất quá Đan Khâu Sinh không chịu tự mình phân biện, biết đâu tất cả tội danh của y cũng giống như chur vị vu cáo về cái chết của Động Huyền Tử là một sự lầm lẫn?

Đại Cốc đạo nhân tức giận hét lên:

- Ân Cừ Thế! Ngươi là hung thủ giết chết sư phụ ta, chúng ta chưa tính sổ cùng ngươi, ngươi còn biện hộ cho Đan Khâu Sinh nữa ư?

Ân Cừ Thế lạnh nhạt:

- Ta đã nói rồi, ta không chối trách nhiệm giết Động Huyền Tử của quý phái, ta vẫn đứng ở đây chờ chur vị tính sổ! Nhưng chur vị đổ oan uổng cho Đan Khâu Sinh, ta nhất định phải biện hộ.

Động Chân Tử vội quát:

- Đại Cốc, ngươi đừng nói lời thôi, hai sự việc này không cần gộp lại làm một!

Rồi hỏi tiếp:

- Ân tiên sinh nói cái gì là đề cử một việc có thể khái quát tất cả việc khác? Câu này nghe không thông chút nào, theo ý kiến của ta, chúng ta có quyền theo việc luận việc cho mình bạch từng việc!

Võ Đang phái trưởng lão Lô Chấn Tử đứng ra:

- Cái án của Đan Khâu Sinh chân tướng ra sao ta không biết không dám nói, nhưng về cái chết của Động Huyền Tử ở Thạch Lâm đến nay đã rõ, ta muốn nói vài lời công bình về chuyện này.

Động Chân Tử:

- Xin mời Lôi lão tiên bối.

Lôi Chấn Tử:

- Theo sở kiến, chuyện này chỉ đáng coi là chuyện đại bất hạnh, không nên trách một mình Ân Cừ Thế. Theo việc luận việc, xét về quy củ võ lâm tối đa nên xếp vào loại cừ oán cá nhân.

Nếu là cừ oán các nhân thì không liên can gì đến môn phái, nếu đã phán định như vậy bất cứ cá nhân nào của Không Động phái cũng có thể báo cừ Ân Cừ Thế, nhưng tính chất vẫn thuộc về cá nhân báo cừ, hoàn toàn khác hẳn cái án Đan Khâu Sinh đang bị Không Động phái biến thành kẻ địch toàn môn phái. Hai phạm vi này hoàn toàn khác nhau và đối với Động Chân Tử là là bất lợi cho Đan Khâu Sinh, lão đạo ra về đồng ý, chính thức tuyên bố cái chết của Động Huyền Tử không còn liên quan gì tới Đan Khâu Sinh:

- Đan Khâu Sinh, tội danh của người coi như giảm thiểu, nhưng người không chịu phân biện thì những tội còn lại coi như người đã nhận. Ta hỏi lại người một lần nữa, người có chịu phân biện hay không?

Đan Khâu Sinh quả quyết:

- Ta đã nói rồi, trừ khi sư phụ ta sống lại, ta không cần phân biện với bất cứ ai.

Động Chân Tử:

- Được lắm, ta sẽ ám chiếu võ lâm thanh lý môn hộ quy củ hỏi Đan Khâu Sinh ba lần, người cứ quyết không chịu phân biện. Nay ta hỏi lần nữa, có ai muốn biện hộ thay cho Đan Khâu Sinh?

Lão mới hỏi đến lần thứ hai có tiếng đáp rất to:

- Có!

Người đáp tiếng này không cần nói ta cũng biết đó là Mạnh Hoa.

Mạnh Hoa bỏ chiếc mặt nạ che mặt, phi thân vào giữa hội trường. Hai lão Động Chân và Động Minh bàng hoàng như trông thấy ma quỷ, lập tức ngậy người ra. Họ nằm mộng cũng không ngờ bị trúng độc nhất tại địa lao mà chàng lại nghiễm nhiên thoát ra được.

Kim Trục Lưu mừng hơn ao ước, vội hỏi:

- Hoa nhi, ta cứ tưởng nhìn lầm người, làm sao lại đến đây được?

Mạnh Hoa vốn trong bụng muốn đem chuyện Kim Bích Y hỏi Kim Trục Lưu trước, nhưng vì thời giờ gấp gáp, phải biện hộ cho tam sư phụ nên đành gác lại chuyện này, bụng

nghĩ thầm: “Nếu mẹ yêu phụ đó cần giữ Bích Y làm con tin, chắc chưa dám hại nàng, đợi một lát ta báo cho Kim bá bá cũng chưa muộn”.

Động Chân, Động Minh kinh hồn chưa hết, không hện mà đều đặt tay vào đốc kiếm, thất thanh kêu lên:

- Người... người... người đến đây làm chi?

Bất giác chúng nhân đều lấy làm kỳ quái, tại làm sao chưởng môn Không Động phải đối với một tên thân phận là hậu sinh đồ tôn tiểu tử lại có vẻ sợ hãi như thế?

Mạnh Hoa hướng về Động Chân Tử thi lễ, mỉm cười:

- Đêm qua đa tạ chưởng môn hậu đãi, xin tha cho đệ tử sáng nay không được mời mà đến. Đệ tử đến để biện hộ thay cho sư phụ.

Tuy lời có mĩa mai nhưng vẫn không tiết lộ chuyện đêm qua chàng bị bắt giam. Động Chân Tử thở ra:

- Mười tám năm trước người còn là một đứa trẻ con, người biết cái gì mà đòi biện hộ cho sư phụ của người?

Kim Trục Lưu không nhịn được xen vào:

- Mạnh Hoa, thiếu hiệp có phải mời về từ Thiên Sơn phải không? Có phải Đường chưởng môn Thiên Sơn phải nhờ thiếu hiệp đến đây?

Động Chân Tử sợ Kim Trục Lưu đã biết chuyện chàng là đại biểu của Thiên Sơn phái, vội vàng nói:

- Đúng, Mạnh Hoa tự xưng là đại biểu của Đường chưởng môn nhưng ta chưa dám tin.

Lão nói vậy để chuẩn bị, nếu chàng nói ra chuyện chàng bị bắt giam, lão sẽ có lý do biện giải.

Kim Trục Lưu nói:

- Ta biết chắc thiếu niên này không bao giờ nói láo. Có một chuyện làm chứng, gần đây ta có gặp thiếu chưởng môn Thiên Sơn phái Đường Gia Nguyên, cứ theo y nói quý chưởng môn có nhờ y đem một vật về trao phụ thân của y, có chuyện ấy không?

Kim Trục Lưu dùng chữ “một vật” khiến Động Chân Tử tự nghĩ thầm: “Cứ theo khẩu khí đại khái có thể y chưa biết qua phong thư ta gửi cho Đường Kính Thiên”. Nên biết mục đích của Động Chân Tử viết thư cho Đường Kính Thiên là ngăn ngừa sự bảo vệ của Kim Trục

Lưu với Đan Khâu Sinh và thuyết phục Đường Kính Thiên đứng ra chủ trì công đạo. Nếu phong thư này bị Kim Trục Lưu đọc được sẽ khó khăn cho lão.

Chuyện này lão không thể phụ nhận nên chỉ đáp một tiếng "Có". Kim Trục Lưu tiếp tục nói:

- Cứ theo Đường Gia Nguyên nói, vì y có việc bận khác không thể về Thiên Sơn nên lại nhờ Mạnh Hoa đem vật đó chuyển giùm tới gia phụ y Đường Kính Thiên.

Mạnh Hoa nói:

- Chính Đường chương môn nhân đọc được các sự việc do chương môn thái sư thúc viết nên mới nhờ đệ tử đại biểu cho người đến tham gia đại hội.

Động Chân Tử:

- Được, vậy thì người đại biểu cho Thiên Sơn phái hay đại biểu biện hộ cho sư phụ người?

Mạnh Hoa:

- Những điều Đường chương môn cần nhờ đệ tử nói với thái sư thúc, đệ tử đã nói hết đêm qua, thái sư thúc không đồng ý với những lời khuyên cáo của người, đệ tử không tiện nói nữa. Nay đệ tử muốn thay sư phụ biện hộ.

Động Chân Tử then đỏ mặt:

- Chuyện đề cử đại biểu của Đường chương môn là ra ngoài tình lý võ lâm, sở dĩ ta không dám tin người ngay đêm qua. Nhưng hôm nay những lời của người không đại biểu cho Thiên Sơn phái, ta chỉ có thể coi người như là một đệ tử của tên phản đồ bản môn.

Thâm ý của Động Chân Tử là ghép Mạnh Hoa làm công việc đệ tử biện hộ cho sư phụ, tự nhiên không thể không thiên vị và cũng không đáng coi là những lời quan trọng.

Kim Trục Lưu lạnh nhạt không đáp ứng ý đồ của Động Chân Tử:

- Ta không cần xét tới địa vị của Mạnh Hoa thiếu hiệp, chỉ cần hỏi thiếu hiệp thật là đúng hay sai mà thôi.

Động Minh Tử lạnh lùng:

- Sư huynh nói rất đúng, mười tám năm trước, y chỉ là một đứa trẻ con, y biết được cái gì? Cái gọi là "biện hộ" chỉ đáng gọi là xu phụ bậy bạ!

Trong khẩu khí của lão như có ý trách sư huynh không nên lãng phí thì giờ nghe Mạnh Hoa nói bậy bạ, đồng thời đã lập ý sẵn, không cần biết chàng nói gì, lão đều không thừa nhận.

Mạnh Hoa cười nhạt:

- Ta chưa nói gì cả sao đạo trưởng biết trước ta xu phụ bậy bạ?

Rồi chậm rãi nói với Động Chân Tử:

- Vâng, chuyện mười tám năm trước đệ tử không biết gì, nhưng chuyện ba năm trước chính tay đệ tử làm, đệ tử không thể không biết.

Động Chân Tử mơ hồ đoán được vài phần nhưng không thể không hỏi cho rõ, liền hỏi:

- Người đang biện hộ cho sư phụ phải không, người làm chuyện gì ba năm trước?

Mạnh Hoa dựng lông mày lên chỉ Động Minh Tử chậm rãi nói:

- Lão nói từng bị sư phụ đệ tử đả thương rồi trách sư phụ đệ tử phạm thượng, kỳ thực là lời nói láo. Sư phụ của đệ tử chưa bao giờ động thủ với lão, người đả thương lão thực sự là đệ tử đây!

Lời vừa nói ra khiến diện sắc Động Minh Tử lúc thì xanh lét lúc thì ửng đỏ, hận dưới chân không nứt đất để chui xuống. Đồng thời lúc ấy tất cả mọi người bất luận là khách nhân hoặc là đệ tử Không Động phái đều rúng động kinh dị. Nên biết Động Minh Tử là kiếm thuật cao thủ của Không Động phái, võ lâm các phái không ai là không biết Mạnh Hoa bất quá chỉ là một thiếu niên chưa đến hai mươi tuổi, làm sao có khả năng đả thương Động Minh Tử? Điều này ai là người tin được?

Nhưng sau khi nhìn thân sắc thấp thỏm của Động Minh Tử, số người hoài nghi câu nói của chàng cũng có phần dao động.

Động Chân Tử có ý làm bẽ mặt sư đệ, liền hỏi:

- Động Minh sư đệ nghe y nói như vậy có đúng không?

Động Minh Tử ấp úng:

- Cái này... cái này...

Rồi cứ đứng đực ra không biết giải thích ra sao.

Mạnh Hoa đắc lý không chịu buông tha, cười nhạt một tiếng, tiếp tục nói:

- Nếu chưởng môn thái sư thúc không tin lời đệ tử, đệ tử có thể cùng lão so kiếm ngay bây giờ để tất cả được thấy rõ ràng.

Động Minh Tử đã tính phủ nhận toàn bộ lời nói của chàng, nhưng chàng lại thách đấu cụ thể như vậy, lão không thể chối từ. Tình hình lúc này lão muốn phủ nhận không thể không cũng chàng so kiếm. So kiếm là chân giả sẽ rõ ràng, lão đâu dám khinh ý?

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>